

166 ТИ, БОЖЕ, ЖИТИ ВЧИВ МЕНЕ

В. Кушнір
(1926 – 2011)

Господь, Ты жить меня учил

А. М. Гантовник

Con anima

p

Am

S.

1. Ти, Бо_ же, жи_ ти вчив ме_
2. Ко_ ли ки_н_ ча_ ти_ муть_ ся
3. Щоб не бла_ га_ ла я, бу_
4. Щоб не зля_ ка_ лась на ме_

Dm

G⁷
cresc.

не не рік, не два - ба га_ то
дні, щоб сер_ ця не тор_ кав_ ся
_ва: "О Бо_ же, не ро_ би цьо_
_жі, я_ ку я му_ шу пе_ ре_

C

A⁷

літ. І не о_ дин від_ крив сек_
страх, щоб до_ ві_ ря_ лась я То_
_го, я по_ тру_ ди_ тись ще мог_
йти. За не ю Ти, І су_ се

Dm

mf

F

рет, від крив не_ бес_ не на зем_
бі, що це при йшла мо_ я по_
ла б, ще стіль ки пра_ ці жде кру_
мій, і все чу_ до_ во там, де

S.

E

Am

p

_лі. Та хо_ чу я, щоб Ти на_
ра. Хай в ті лі не_ міч_ нім мо_
гом..." Я зна ю, Гос_ по_ ди, дав_
Ти. Так, як тур_ бу_ еш_ ся те_

A.

p

Dm *tr* G7 C E7

вчив, як ді я_ ти на тій ме_ жі,
 _їм жи_ ве міц_ ний, здо_ ро_ вий дух,
 _но, що не_ за_ мін_ них тут не_ ма
 пер, як від грі хів і су_ ду спас,

tr

A7 *mf* Dm *f*

ко_ ли не ста_ не біль_ ше сил, ко_ ли не
 во_ гонь лю_ бо_ ві Твій свя_ тий, во_ гонь лю_
 і по_ ко_ лін_ ня все од_ но, і по_ ко_
 я ві_ рю, як зу_ стрі_ ну смерть, я ві_ рю,

mf *f*

Am *mf*

ста_ не біль_ ше сил і смер_ ті тінь май_ не в ду_
 _бо_ ві Твій свя_ тий в мо_ їй ду_ ші щоб не по_
 лін ня все од_ но і_ де но_ ве на змі_ ну
 як зу_ стрі_ ну смерть, Ти до_ по_ мо_ жеш і в той

mf

H7 *tr* E Am *p*

_ші, в мо_ їй ду_ ші.
 тух, щоб не по тух.
 нам, на змі_ ну нам.
 час, в о_ стан_ ній час.

tr *p*